

PROSPERITAT O CREIXEMENT

Jordi Angusto,
ECONOMISTA

S'ha identificat de tal manera el creixement econòmic amb la prosperitat que la política l'ha adoptat com a objectiu prioritari. Una adopció perversa, ja que ha posat els polítics al servei de l'economia i, molt sovint, de les empreses. Al capdavall, facilitar la vida a les empreses i fer possible que tinguin molts beneficis hauria de suposar més inversió i més creixement econòmic; i si aquest és l'origen de tota prosperitat, com més n'hi hagi, millor. En conseqüència, i més enllà de

possibles portes giratòries futures, els diferents governs s'esforcen a fer tot el possible per lluir unes bones xifres de creixement econòmic. L'única diferència entre dreta i esquerra sol ser la preocupació mostrada en l'anomenat eix social, que actua de simple pal·liatiu per als perdedors del sistema i en cap cas és un canvi significatiu d'aquest sistema. Altrament, potser mai no serien triats pels electors sense prometre'ls un bon creixement econòmic.

I, tanmateix, aquesta promesa no és més que un miratge que es desfà així que ens hi acostem i comprovem que a partir d'un cert moment el creixement econòmic ha servit, sobretot, per fer augmentar la desigualtat i beneficiar només uns quants a costa de molts. De fet, i tenint en compte que créixer és gairebé una obligació de les empreses i un desig de molts ciutadans, el que hauria d'ocupar els polítics és garantir la prosperitat de tothom i la sostenibilitat i resiliència del sistema. Per tant, preocupar-se pel creixement només davant de recessions i, en general, evitar que sigui excessiu i desequilibrat. Recordem que el darrer cop que vam créixer a taxes elevades durant molt de temps vam atraure i malbaratar moltíssims recursos per acabar inflant una bombolla que no podia acabar sinó esclatant.

Això és bo de recordar quan els mitjans espanyols es congratulen de culpar el Procés d'aturar el creixement econòmic -després de fer l'impossible perquè fos així- i que avui aquesta comunitat sigui la que llueixi pitjors pronòstics. La política hauria fet caure unes dècimes el creixement! Posem que sigui així, i fem ara que la política endreci l'economia

i la societat, cosa que no fa el creixement. Fa temps que a Catalunya tenim més un problema de salaris que d'ocupació. De fet, tenim una taxa d'ocupació igual a la mitjana de l'eurozona i fins i tot igual a la danesa, que és de les més altes d'Europa, si tenim en compte el seu alt percentatge d'ocupació a temps parcial voluntària i comparem l'ocupació a temps complet equivalent. Per contra, si en alguna cosa estem lluny és en nivell salarial: a Dinamarca és un 60% superior. Una diferència que explica, al meu entendre, un atur que és la meitat que el nostre, malgrat el nivell d'ocupació similar, ja que la població activa és menor. És a dir, perquè els salaris més alts permeten a més gent estar estudiant més temps, així com tenir més fills i tenir-ne més cura.

És cert que aquests salaris més alts són el resultat d'una eficiència col·lectiva més gran i una productivitat del treball un 40% superior a la nostra, però també és el resultat d'un creixement més sa i menys intens que el nostre. És a dir, mentre que aquí ens hem obsessionat amb el creixement, encara que sigui de baix valor afegit i baixos salaris, allà han preferit créixer menys i fugir d'activitats que no haurien permès un nivell salarial prou digne. Com diu sovint l'economista Miquel Puig, un país low cost no pot ser un bon país. I jo afegeixo: un bon país no pot créixer com ho havíem estat fent nosaltres, fent de locomotora d'Espanya a un cost social elevadíssim i amb una dependència insostenible del turisme, que per mantenir la seva aportació al PIB veu augmentar el nombre de turistes en unes xifres incompatibles amb el benestar dels hostes.

Si ara Espanya creix més que Catalunya, benvingut sigui. Disminuirà el nostre dèficit fiscal i ajudarà a resoldre un problema d'ocupació que en el cas d'Espanya, amb una taxa cinc punts per sota de la mitjana europea, sí que és un veritable problema. Si hem de

competir, que sigui en benestar i justícia social; uns indicadors en què, malauradament, no liderem el rànquing europeu ni tampoc l'espanyol. Tinguem present, d'altra banda, que el Quebec també va veure disminuir el seu pes econòmic en relació al conjunt canadenc sense que això els suposés empobrir-se ni penedir-se'n. Jo mateix descrivia en aquestes pàgines, ara fa poc més d'un any, que aquest seria el benefici per a Espanya de la nostra independència: un creixement més gran derivat de la competitivitat que guanyarien tan bon punt a Catalunya els salaris fossin al lloc que els correspon segons un cost de vida i una productivitat més elevats. •

Article publicat en el marc del programa d'economia que rep el suport de

Obra Social "la Caixa"